

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΙ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

ΤΟΥ

ΕΝ ΤΡΙΠΟΛΕΙ ΤΗΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ ΜΑΡΤΥΡΗΣΑΝΤΟΣ

Τῷ αωγ'. ἔτει Ἀπριλίου 14.

ΣΥΝΤΑΧΘΕΙΣΑ ΜΕΝ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ

ΥΠΟ

ΙΩΣΗΦ ΤΟΥ ΤΟΤΕ ΜΕΝ ΔΙΑΚΟΝΟΥ ΤΟΥ

ΑΜΥΚΛΩΝ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ

Ἐπειτα δὲ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΝΔΡΟΥΣΗΣ (ΜΕΣΣΗΝΗΣ)

ΚΑΙ ΓΚΑΘΕΙΣΑ ΕΝΕΤΗΣΙ Τῷ 1804

ΝΥΝ ὡς ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΘΕΙΣΑ ΟΣΩΝ ΕΝΕΝ

ΥΠΟ ΤΙΝΟΣ ΦΙΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

Καὶ ἐνδοθεῖσα δαπάναις

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΤΟΥ ΕΚ ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Ν. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ.

(Ἔδης ἰδγ. Νικολάου Ῥαγκαβᾶ.)

1846.

ΤΗ:
ΙΕΡΑ. ΚΑΙ ΣΕΒΑΣΜΙΑ. ΣΥΝΟΔΩ.
ΤΟΥ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΓ. ΕΥΒΟΙΑΣ ΝΕΟΦΥΤΩ, ΠΡΟΕΔΡΩ.

ΑΓ. ΠΡΩΗΝ ΣΑΜΟΥ ΚΥΡΙΑΛΩ.

ΑΓ. ΠΡΩΗΝ ΗΛΕΙΑΣ ΙΩΝΑΙ.

ΑΓ. ΑΤΤΙΚΗΣ ΝΕΟΦΥΤΩ.

ΑΓ. ΤΡΙΦΥΛΛΙΑΣ ΠΑΙΣΙΩ.

ΚΑΙ Θ. ΦΑΡΜΑΚΙΑΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙ ΑΥΤΗΣ.

Τὴν βίβλον ταύτην

Ἐύλαβῶς ἀνατίθησιν

Ο ΕΚΛΟΤΗΣ.

ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΙΔ΄.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΟΥ ΕΚ ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ

Ἐσπέρας, μετὰ τὸν προοιμακὸν ψαλμὸν, στιχολογοῦμεν τὸ ἀ-
ντίφωνον τὸ Μακάριος ἀγῆρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε
ἐκέκραξα ἐτάμεν στίχους ε', καὶ ψάλλομεν
στιχηρὰ προσόμοια.

ἤχος δ' Ἐδάκασ σημείωσιν

Ερωτι τῆς πίστεως, Μάρτυς Χριστοῦ πυρπολούμενος, ὡς δορκὰς
ἐξελέλυθας, τῶν βρόχων καλλίνικε τῶν τῆς ἀσεβείας, καὶ ἀπλέτῳ πό-
θῳ, τῆς μαρτυρίας τὸν καλὸν, δρόμον ἀνύσαι κατεπειγόμενος, τὸ αἶ-
μα σου ἐξέχεας, ὑπὲρ Χριστοῦ ἀξιάγαστε· ὃν καὶ νῦν καθικέτευε, τοῦ
σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Φσπευσας πανάριστε, ἐν ἧπερ πόλει τὸ πρότερον, τὸν Σωτῆρα ἐξώ-
μυσας, ἐν ταύτῃ τὸ αἶμά σου, θείως ἐκκενώσαι, καὶ ἀποκαθάσαι, τὸ
στυγητὸν τῆς μυσαρᾶς, μίσημα πλάνης· ὅθεν τετέλεξας, τὸν δρόμον
τῆς ἀθλήσεως, καὶ τὴν Τριάδα ἐδόξασας, τοὺς πιστοὺς δὲ ἐστήριξας,
ἐν τῇ πίστει Πανόλβιε.

Φρονήματι Ἐνδοξε, γενναιοτάτῳ κατέβαλες, σὲ τὸν δόλῳ πτερνί-
σαντα, ἐχθρὸν πολυμήχανον, καὶ τὴν Ἄγαρ πλάνην, καλῇ προθυμίᾳ,
ἀπεσχυβάλισας στεφρῶς, ὑπερδοξάσας σαυτοῦ τοῖς στίγμασι, τὸν σταυ-
ρωθέντα Κύριον, καὶ τοὺς πιστοὺς καθηργίασας, τοῖς σοῖς αἵμασιν ἐνδο-
ξε, τῶν Μαρτύρων ἀγλαΐσμα.

Ο μέγας Γεώργιος, καὶ ὁ γενναῖος Δημήτριος, τῶν Μαρτύρων
οἱ ὄρχαμοι, ἀπήνησαν χαίροντες, σοὶ σὺν Θεοδώρῳ, καὶ τῷ Πολυδώ-
ρῳ, τοῖς λαμπροτάτοις ἀθληταῖς, ὧν πᾶρ τὴν πτώσιν καὶ τὴν ἀνόρθω-

Εἰς τὴν Λατὴν, ἤχος α΄.

Πρέπει αἰνεῖσαι εὐθέσιν, ὡς ψάλλει Δαβὶδ. Εὐθὺς γὰρ εὐρεθεῖς, τῇ καρδίᾳ Δημήτριε, δικαίως δεδόξασαι, πρὸς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν πεσῶν ἀνέστης, καὶ ἐχθρὸν τὸν πλήξαντα, καιρίως ἀντέτρωσας, τῇ καλῇ ὁμολογίᾳ Ἀγγέλων συνόμιλε, Μαρτύρων ἐφάμιλλε, τῶν ἀγαθῶν ὧν ἐντροφᾶς, ἀξιώσον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ὁ αὐτός.

Αστὴρ φαεινός, ἐν αὐχμηρῷ τόπῳ διελамψας Τρισόλβιε, τοὺς πιστοὺς θαρρύνων, τῇ ὁμολογίᾳ τῆς πίστεως, καὶ τοὺς ἀπίστους ἐκπλήξων, τῷ ἀνευδότῳ τῆς καρτερίας σου. Οὐθεν οἰκῶν τὰ ἐπουράνια, μὴ παύσῃ πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν τιμῶντων σε.

Ὁ αὐτός.

Ως ἔλαφος διψῶσα, ἐξ ἑώας ἑδραμεῖς, πρὸς ἣν ἐξώμοσας πόλιν, τὸν Σωτῆρα τὸ πρῖν. Ἐν ἣ καὶ τὸ μακάριον, ἐκκενώσας σου αἷμα, τὸ προστριβέν σοι ἅγιος ἀπεκάθηρας. Ἐφριξαν τῶν ἀσεβῶν τὰ συστήματα, ὀρῶντα τὴν καρτερίαν σου ἠδράσθησαν οἱ πρῖν σαλευόμενοι, τῇ ῥώμῃ τῆς παρρησίας σου· οἱ πιστοὶ ἠγιάσθησαν· οἱ ἄγγελοι εὐφράνθησαν· τῶν δὲ Μαρτύρων τὰ στίφη ὑμνήσαν κράζοντες· δόξα τῷ Σωτῆρι Θεῷ, τῷ δόντι σοι τὴν χάριν τὴν τῆς ἀθλήσεως.

Ὁ αὐτός.

Μακαρία εἶ ὦ Τρίπολις, ἀγιασθεῖσα τοῖς αἵμασι Δημητρίου τοῦ Μάρτυρος· οὐκέτι ἐλαχίστη σὺ ἐν πόλεσιν οὐδὲ ἀσσημῶν· εὐκλεῆς δὲ μᾶλλον καὶ περίπυστος, τοιοῦτον πολιούχον πλουτήσασα. Ἀγάλλου καὶ χόρευε, κατέχουσα ἐν κόλποις, τὸ θεῖον αὐτοῦ λείψανον, ὡς θησαυρὸν ἀδάπανον, καὶ κρήνην ἰαμάτων, καὶ τῷ Σωτῆρι βόησον. Ὁ δὲ αὐτοῦ Μάρτυρος ἐνδόξασθεῖς, φρούρει δι' αὐτοῦ τὴν κληρονομίαν σου.

Δόξα, ἤχος πλ. α΄.

Νομίμως ἐναθλήσας, δικαίως ἐστεφανώθης, αἰοῖδιμε Δημήτριε. Νηπιότητι φρενῶν γὰρ ὑπαχθεῖς, εἰς ἀσεβείας ὄλεθρον, οὐκ ἐφθης γνοὺς τὴν πλάνην, εἰς ἣν ἐξέκλινας, καὶ σπεύσας ἐπανήκεις, ὅθεν

ἐκπέπτωκας. Δακρύων δὲ κρουνοῖς, σαυτὸν προεκαθάρας, καὶ πόνοις τῆς ἀσκήσεως προτελεσθεῖς προφρόνως, τὸν δρόμον τῆς ἀθλήσεως διήνυσας, καὶ ὡς θυσία ἄμωμος, τῷ ὑπὲρ ἡμῶν τυθέντι προσηέχθης, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τὰ ἀποσιχ. σιχηρὰ ἤχος α΄. τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων.

Ανορθωθείς θαυμασίως, Μάρτυς τοῦ πτώματος, τὸν μαργαρίτην αὖθις, ὃν ἀπώλεσας πρῶην, ἐμφρόνως ἀνεκτήσω, καὶ ἐν χαρᾷ, ἀπεμῆθης τὴν κάραν σου, ἣν ἀσπαζόμενοι πόθῳ, σὲ πρεσβευτήν, καὶ προστατήν προβαλλόμεθα.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Τῆς συνειδήσεως Μάχαρ, ὑπονυττόμενος, τῷ σωτηρίῳ κέντρῳ, τῆς πωρώσεως τάχος, ἐξένηψας Θεόφρον, καὶ τῷ λουτρῷ, τῶν τιμῶν αἱμάτων σου, ἐκκαθαρθεῖς τοῦ πρῖν ῥύπου, μαρτυρικῶ, διαδήματι κατέστειλαι.

Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ.

Τὶ οὐκ ἐποίουν οἱ θῆρες, τι δὲ οὐκ ἔλεγον, θωπεύοντές σε Μάρτυς, τοῦ Χριστοῦ ἀποστήσαι, τῆς πίστεως τῆς θείας; σὺ δ' ἀηδῶν, ὡς κελίφωνος ἔλεγε· τὸν Ἰησοῦν μου κηρύττω ὡς ποιητὴν, καὶ θεὸν καὶ παντοκράτορα.

Δόξα, ἤχος γ΄.

Ανθρακα πλάνης κατέσβεσε, τὸ αἷμά σου Δημήτριε, ὧ οἱ πιστοὶ χριόμενοι, ῥῶσιν ψυχῆς καὶ σώματος κομιζόμεθα, διὰ τῆς θείας χάριτος· καὶ γεγηθότες ἐτήσιως τὴν μνήμην σου τελοῦμεν Ἀθλητά. Χριστός γὰρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὃν ἐμαρτύρησας Θεὸν, χαρίτων σε πηγὴν ἀνέδειξε πανόλβιε. Αὐτὸν καὶ νῦν ἡμεῖν ἰλέωσε ταῖς ἰκεσίαις σου.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον ἤχος α΄.

Τῶν Ἀρχαδῶν τὸν γόνον, καὶ τῆς Χίου ἀνάστημα, καὶ τὸ περιώ-

νυμον ὄντως, τῆς Τριπόλεως καύχημα, Δημήτριον τὸν νέον οἱ πιστοὶ, γεραίροντες ὡς μάρτυρα Χριστοῦ, ἀνυμνήσωμεν βοῶντες, τῷ ἐν ἀγίοις θαύμαστῷ θεῷ ἡμῶν. Δόξα τῷ ἐνισχύσαντι αὐτὸν· δόξα τῷ στεφάνωσαντι· δόξα τῷ ἐνεργούντι δι' αὐτοῦ πᾶσι τὰ ἰάματα.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τὸν ὄρθρον

Μετὰ τὴν α'. στιχολογίαν, Κάθισμα ἤχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸν μάρτυρα Χριστοῦ, καὶ λαμπρὸν ἀριστεία, τιμήσωμεν πιστοὶ, εὐφραίνόμενοι πόθῳ, καὶ πίστει βοήσωμεν, πρὸς αὐτὸν πάσης θλίψεως, διαφύλαττε, τοὺς σέ γεραίροντας Μάρτυς, καὶ ἀξίωσον τῆς οὐρανῶν βασιλείας, ταῖς θεαῖς πρεσβείαις σου.

Ἔτερον ὅμοιον.

Αντέστης καρτερῶς, πρὸς τὴν πλάνην τρισμαχάρ, καὶ νίκης τοὺς λαμπροὺς, ἀνεδήσω στεφάνους, καὶ πᾶσαν κατήσχυνας, τὴν ἰσχύν τοῦ ἀλάστορος· ὅθεν σήμερον, ἡ τῆς Τριπόλεως πόλις, σοῦ τὴν ἐνδοξον, ἀποτομὴν ἑορτάζει, Μαρτύρων ἀγλαΐσμα.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς

Μετὰ τὴν β'. στιχολογίαν, ἤχος γ'.

Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου.

Τὸ ἀπερίτρεπτον τῆς καρτερίας σου, καὶ τὴν λαμπρότητα τῆς Μαρτυρίας σου, ἐφρίξαν θῆρες οἱ δεινοὶ, βοῶντός σου νεομάρτυς. Τὸν Χριστὸν μου σέβομαι, ὃν ἀφρόνως ἐξώμοσα· πλάνην δὲ καχέσπερον, ἐκφραυλίζω τρανώτατα. Διὸ ἀποτμηθεὶς σου τὴν χάραν, χαίρων εἰς οὐρανούς ἀνέπτῃς.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς.

Μετὰ τὸν πολυέλεον, ἤχος δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Εξεπλάγη ὁ πιστὸς, σου συνοδίτης καθορῶν, γενναῖε μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, τὰς τῶν δακρῶν σου ῥοάς, τὰς ἰκεσίας, τὴν τῆξιν, καὶ τὰς νηστείας. Ὅθεν γέγηθώς ἐνεκαρτέρησε, τοῖς πάθεσι τοῖς σοῖς, καὶ ἡ-

ζῶνται, καὶ τὴν ἡμέραν μάρτυς κατιδεῖν σου τῆς ἱεράς τελειώσεως ἡς νῦν τὴν μνήμην, ἐπιτελοῦντες, πιστῶς εὐφημούμέν σε.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς

Οἱ ἀναβαθμοὶ, τὸ α'. ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου. Τὸ πᾶσα πνοή.

Ἐθαγγέλιον τοῦ ἀγίου Δημητρίου, καὶ τὰ λοιπὰ

Ἐλέησόν με ὁ Θεός, ἤχος πλ. β'.

Σέλας ἡλίου δίκην, ἠύγαζε κειμένη ἡ θεία χάρα σου, τοὺς πιστοὺς μὲν φωτιζουσα, τὸ δὲ τῆς πλάνης σκότος, πόρρω ελαύνουσα. Ἦν ἐν κόλποις ἡ Τρίπολις φέρουσα, παντὸς δεινοῦ, λυτροῦται ταῖς πρεσβείαις σου.

Ὁ κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς

Τέτμηκας ἐχθρὸν, τῷ ξίφει τμηθεὶς Μάρτυς.

Τὰ δε Ἰωσήφ. Ὡδὴ πρῶτη.

Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν Ἡπείρῳ πεζεύσας.

Τῷ τρισηλίῳ καὶ θείῳ παρεστηκῶς, θρόνῳ τῆς Θεότητος, χάριν δὸς μοι ἀθλητά, ἐν ἀνοιξεί στόματος τὰ σά, ἀνυμνήσαι ὡς εἰκὸς, σερβρά παλαισμάτα.

Εποδυρόμενος Μάρτυς μετ' οἰμωγῆς, τῷ Σωτῆρι ἔκραξες· ἄνες, ἄφες μοι θεέ, τῷ ἀρνησαμένῳ σε οἰκτρῶς, καὶ τοῦ θείου μαρτυρίου σου ἀξίωσον.

Τῶν οὐρανίων θαλάμων ἀξιωθείς, τῆς τερπνῆς οἰκίσεως, τῶν ἀρβήτων ἐντροφῆς, τῇ τῆς θείας δόξης καλλονῇ, καλλυνόμενος λαμπρῶς· ὅθεν ὑμνοῦμέν σε.

Μετανοῶν οὐκ ἐπαύσω, ἐπὶ τῇ σῇ, παραπτώσει· ἐνδοξέ· ὅθεν νικην εὐκλεῆ, κατὰ τοῦ δολίου πτερνιστοῦ, ἐπὶ τέλους ὁ Χριστὸς σοὶ ἔδωρῆσατο.

Ηχαριτώνυμος Κόρη ἡ τὸν Θεόν, ἐν γαστρὶ χωρήσασα, τὸν ἀχώρητον παντὶ, ἐκ φορᾶς με λύτρωσαι Ἀγνή, ἵνα πόθῳ προσκυνῶ καὶ μεγαλύνῳ σε.

Ὡδή γ'. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ.

Κάραν συνθλάσας τοῦ ἐχθροῦ, ἐνδοξε τῇ καλῇ σου, μαρτυρία γενναίως, τὸν Σωτῆρα Ἰησοῦν, ὃν ἐξηγήσω τὸ πρῖν, ἐναντίον πάντων ἐμεγάλυνας.

Αγος σφραγίδος βδελυρᾶς, αἱματός σου τῇ ῥύσει, τοῦ τιμίου ἐκπλύνας, ὡς λευκάζων ἀετός, πρὸς οὐρανίους σκηνάς, στεφηφόρος Μάρτυς ἀνελήλυθας.

Σέλας ἐκπέμπον ἐν νυκτί, σοῦ τὸ ἅγιον σῶμα, τῶν πιστῶν μὲν τὰ πλήθη, κατεφώτιζε φαιδρῶς· τὸν ἀσεβῶν δὲ τὸν νοῦν, καταπλήττον, τέλεον ἡμαύρωσε.

Φχθιστην πλάνην ἐκφυγῶν, καὶ στερρῶς καταστρέψας, τοῦ Χριστοῦ τῇ δυνάμει, ἐν ἐσχάτοις τοῖς καιροῖς, ὁμολογία καλῇ, τὴν Τριάδα Μάρτυς ἀνεκήρυξας.

Θ. ο. το.

Χοροὶ Μαρτύρων τὸ σεπτὸν, ὄνομα τοῦ υἱοῦ σου, Χαριτιόνομε Κόρη, ὁμολόγησαν πόθῳ, ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν, καὶ τὴν τεκοῦσαν αὐτὸν, Θεοτόκον εἶναι σε ἐκήρυξαν.

Κάθισμα, ἤχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ σταυρῷ.

Τὸν κορυφαῖον τῶν σοφῶν Ἀποστόλων, ἐνδοξε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ ἐμιμήσω, ἀνορθωθείς τοῦ πτώματος, οὗ ἔφθης πεσῶν· ὅθεν καὶ ἀνέκραξες, ἐν σταδίῳ γενναίως· πλάνην τὴν ἐρέσχελον, ἀποπτύω προσφρόνως. Τὸν δὲ χριστὸν Θεὸν ὁμολογῶ, καὶ τὴν ἁγίαν αὐτοῦ πίστιν σέβομαι.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς.

Ὡδή δ'. Χριστός μου δύναμις.

Θρηνῶν ἀνέκραξες· βαβαὶ τοῦ πτώματος, οὗ ὑπέστην ἀθλίως συμποδισθείς! τίς με οἰκτειρήσειεν, εἰμὴ σὺ Σῶτερ Ἀγαθὲ, φύσει ἔχων τὴν συμπάθειαν.

Ροὰς δεξάμενος, τὰς τῶν δακρύων σου, ὁ Χριστὸς εὐμενῶς σε τοῦ

ἐφετοῦ, τέλους κατηξίωσε, καὶ βασιλείας οὐρανῶν, κληρονόμον ἀπειργάσατο.

Οπρὶν καυχώμενος, τὴν γῆν καὶ θάλασσαν, καθελὲν, ὡς στρουθίον, σοῦ τοῖς ποσίν, ὅλος καταβέβληται, ἐν τοῖς ὑστέροις νῦν καιροῖς, καὶ εἰς τέλος ἐξηφάνισται.

Νευρῶν σου ἐνδοξε, ψυχῆς τὸ εὐτονον, τὰ τοῦ σώματος φέρειν σε ἀλγεινά, ὁ Χριστὸς ἐνίσχυσε, καὶ ἐναθλήσαντα στερρῶς, δόξης στέφει σε κατέστειψε.

Θεοτοκ.

Γριάδος ἔλλαμψιν, τῷ θείῳ τόκῳ σου, μυθέντες Παρθένε οἱ ἐπιγῆς, πόθῳ σε γεραίρομεν, καὶ διανοία καθαρᾷ, ὡς προσέφης μακαρίζομεν.

Ὡδή ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθὲ.

Ως νέον ὄμμα προσενεχθείς, τῷ ἐπουρανίῳ βασιλεῖ, καὶ τοῖς κρουνοῖς τῶν αἱμάτων σου, τὴν τῶν πρωτοτόκων καθαγιάσας σκηνήν, αὐτοῖς νῦν συνευφραίνῃ, Μάρτυς Δημήτριε.

Εἶπει τὴν κάραν σου ἐκτμηθείς, τὰς τοῦ διαβόλου μηχανάς, ἀρδίην ἀπάσας ἀπέκοψας, καὶ τὴν Ἀγαθὴν πλάνην τρανῶς, ὡς μύθων μεστήν, καὶ λήρων καὶ φληνάφων κατεμυκτήρισας.

Ιαμα νόσων παντοδαπῶν, αἱμά σου τὸ θεῖον ἀθλητὰ, οἱ εὐσεβεῖς πάντες κέκτηνται· ὑπερπερίσσευσε γὰρ, ἡ χάρις ἐν σοί, ἀντὶ τῆς πρώην πλάνης, ἣ ἐπλεόνασε.

Φιλίας πόθῳ σοι Ἀθλητὰ, παρακολουθῶν σοι πανταχοῦ, Πέτρος ἐκεῖνος ἀνέκραξε· μὴ χωρίσης Μάρτυς Χριστοῦ, σὸν δούλον σαυτοῦ· ἀλλὰ φρουρὸς γενεῶ μοι καὶ ἀλεξίκακος.

Θεοτοκ.

Ευρών με ἔρημον ὁ ἐχθρὸς, ταῖς τῶν ἀλγεινῶν ἐπιφοραῖς, ὀλοσχερῶς κατετρύχωσε. Σὲ προστάτιν Μητὲρ Θεοῦ, προβάλλομαι γοῦν, τῆς τούτου ἐπηρείας με ἐλευθέρωσον.

Ω δὲ ἡ 5'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ιλέωσαι Κύριον, τὸν τῶν ὄλων καὶ Θεόν, τοῖς πίστει εὐφημοῦσί σε, καὶ κατασπαζομένοις πανευλαβῶς, τὴν ἐντιμον κάραν σου, Νεομάρτυς αἰοῖδιμε Δημήτριε.

Τὸν Θεῖον Πολύδωρον, μιμησάμενος σαφῶς, τὴν δυσσεβῶν ἀπόνοιαν, τῇ δυνάμει Πανόλβιε τοῦ Σταυροῦ, εἰς γῆν καταβέβληκας, καὶ λαμπρῶς τὸν Σωτῆρα ἀνεκέρυξας.

Μὴ πάυση δεόμενος, τοῦ Σωτῆρος Ἀθλητᾶ, παντὸς κινδύνου σώζεσθαι, τὴν σέ τιμῶσαν πόλιν διηνεκῶς, ἐν ἧ καὶ τὸ τίμιον, ἐκκενώσαι σου αἷμα προτεθύμησαι.

Ηκάρᾳ σου Ἐνδόξε, τοῦ Σωτῆρος Ἀθλητᾶ, ὡς θησαυρὸς πολύτιμος, τῆς εὐσεβείῃ ἐστὶ παρά Θεοῦ, βοῶσι διάσωσον, ἐκ παντοίας τοὺς δούλους σου κακώσεως.

Θεόν μου καὶ Κύριον, τὸν Σωτῆρα Ἰησοῦν, ὁμολογῶ ἀνέκκραζες, καὶ τῆς ἀγάπης τούτου ὄλως οὐδὲν, τῶν πάντων χωρίζαι με, οὔτε πῦρ, οὐδὲ ξίφος, οὐδὲ θάνατος.

Εξ ὅλης καρδίας μου, σοὶ προσέρχομαι Ἀγνή, καὶ σέ προστάτην ἄμαχον, πρὸς τὸν υἱόν σου Κόρη διηνεκῶς, ὁ τάλας προβάλλομαι, μὴ παρίδης εἰς τέλος ἀπολέσθαι με.

Κοντάκιον

Ἐπεφάνης σήμερον.

Τοὺς τὴν θεῖαν μνήμην σου ἐπιτελοῦντας, καὶ τὴν θεῖαν κάραν σου ἀσπαζομένους εὐλαβῶς, παντὸς κινδύνου περιζῶσε, ταῖς σαῖς πρεσβεῖαις, παμμάκαρ Δημήτριε.

Ὁ Οἶκος.

Δεῦτε τὰ στίφη τῶν πιστῶν, τὸν μάρτυρα Κυρίου, Δημήτριον τὸν Θεῖον, τὸν ἐν ὑστέροις ταῖς καιροῖς, ἀθλήσαντα γενναίως, ἀνθε-

σιν ἐγκωμίων στεφανώσωμεν. Κατὰ Πέτρον γὰρ τὸν κορυφαῖότατον, τοῦ πτώματος ἀνορθωθείς, ὃν ἠρνήσατο Δεσπότην, τοῦτον λαμπρῶς τῇ φωνῇ ἐνώπιον τυράννων ὡμολόγησε, τέλειον Θεὸν καὶ τέλειον ἀνθρωπὸν τὸν ἀρχέκακον δράκοντα κατήσχυνε, καὶ τὴν ληρώδη τούτου πλάνην ἐξεφάλισε, καὶ τὴν κάραν ἐκτιμῆθεις τοὺς πιστοὺς ἐκράτυνε, τοὺς ριπιζομένους ἠδραίωσε, καὶ τῇ πόλει ταύτῃ φυλακῆριον ὑπάρχει νῦν διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς βοῶμεν αὐτῷ. Παντὸς κινδύνου σώζε ταῖς πρεσβεῖαις σου τοὺς ἐκτελοῦντάς σου τὴν μνήμην, παμμάκαρ Δημήτριε.

Ἐφ' αὐτῷ Μηνί Ἀπριλίῳ 18' μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ Ἐνδόξου Μάρτυρος Δημητρίου τοῦ Νέου.

Ἐχθροὺς βεβήλους αἰσχύνας χριστομάρτυς,

Μετέστης γῆθεν εἰς οὐράνιον πλάτος.

Τῇ δεκάτῃ δὲ τετάρτῃ ἄορ Δημήτριον εἶλε.

ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΝΑΘΟΥ

ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ,

Τοῦ ἐν Τριπόλει τῆς Πελοποννήσου

μαρτυρήσαντος.

» **Τ**ίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; σὺ εἶ ὁ Θεὸς ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος». Δικαιοτάτον εἶναι καὶ εἰς ἡμᾶς, ἀδελφοί μου, ταύτην τὴν προφητικὴν ὑμνωδίαν ἀδιαλείπτως με προθυμίαν πνευματικῆς ἀγαλλιᾶσεως νὰ ἀναπέμπωμεν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ἀληθινὸν Θεὸν καὶ Σωτῆρα τοῦ Κόσμου ὅστις, εὐσπλαγχνιζόμενος τὴν Νύμφην του Ἐκκλησίαν, τὴν ὑποτελοῦσαν (κρίμασιν οἷς οἶδεν ἡ Ἀγαθότης του) εἰς τὸν βαρύτερον τοῦτον ζυγὸν τῆς δυσσεβοῦς τυραννίδος, εὐδοκεῖ ἀπεῖρω αὐτοῦ εὐσπλαγχνία, τῶρα ἐπὶ τῶν ἀθλίων καὶ δυστυχῶν ἡμερῶν μας, νὰ παρηγορῶσι καὶ νὰ λαμπρύνωσιν αὐτὴν τόσοι καὶ τόσοι νέοι Μάρτυρες, τόσοι καὶ τόσοι οὐρανόφρονες καὶ γενναῖοι στρατιῶται τῆς Βασιλείας του οἵτινες χωρὶς νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ μήτε ἡ γλυκυτάτη ζωὴ, μήτε τὰ πανευφρόσυνα τοῦ κόσμου τούτου ἀγαθὰ, μήτε πλοῦτος, μήτε δόξα, μήτε ἀξιώ-

ματα χωρίς να δειλιάσωσι τὰς ἀπειλὰς τῶν τυράννων, τὰ διάφορα κολαστήρια τῶν ἀσεβῶν χωρίς να νικηθῶσιν ἀπὸ τὰς κολακείας τῶν βδελυρῶν, προθύμως ἀπεκένωσαν τὰ τίμια καὶ ἅγια αἱματά των, μόνον καὶ μόνον διὰ τὴν ἀνακτῆσιν τοῦ εὐγενῆ τῆς ἀμωμῆτου ἡμῶν Πίστεως, καὶ τὴν κηρύξωσι μετὰ φαιδρότητος παρρησίας τέλειον Θεὸν καὶ τέλειον ἄνθρωπον τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἔρως τῆ ἀληθείας ἀνείκαστος, ἀγάπη ὑπερβολικὴ, ἔργα, κινήματα, καρτεριαί, ὅπου κάμνουσι τοὺς ἀκούοντας καὶ ὄρωντας νὰ φρίττωσι καταπληττόμενοι, βλέποντες τὴν κορυφουμένην ἀσέβειαν διὰ τῆς τοιαύτης λαμπρᾶς ὁμολογίας τῶν νέων τούτων Μαρτύρων καταπίπτουσαν καὶ κρημνιζομένην τὸν διάβολον καταισχυρόμενον, τὸν ἄδην σκυθρωπάζοντα, τὴν ὑπερένδοξον καὶ ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν σεμνυνομένην καὶ εὐφραينوμένην τοὺς πιστοὺς παρηγορούμενους, τοὺς ριπίζομένους ἐδραιωμένους, τοὺς καταπίπτοντας ἀνεγειρομένους, τὴν πίστιν ἀνακρυπτομένην, καὶ τὴν Ἁγίαν καὶ Ὁμοούσιον Τριάδα, τὸν ἕνα καὶ μόνον Θεὸν δοξαζόμενον. Ὅθεν, Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; σὺ εἶ ὁ Θεὸς ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος, δίκαιον εἶναι καὶ εἰς ἡμᾶς σήμερον νὰ φωνάζωμεν εἰς τὴν μνήμην τοῦ νέου Ἀθλητοῦ, καὶ λαμπροῦ Μάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μάκαρος· ὅστις πεσὼν ἀνέστη, καὶ αὐτομολήσας γενναίως εἰς τὸ στάδιον τοῦ Μαρτυρίου, ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ χαιρών τὸ αἷμά του ἔχυσε, καὶ κατὰ τοῦ διαβόλου καὶ τῶν δυσσεβῶν τὰ νικητήρια ἔλαβε, καθὼς ἡ διήγησις προβαίνουσα θέλει τὸ ἀποδείξῃ σαφέστατα· καὶ προσέχετε.

Ὁτός ὁ νέος λαμπτήρ καὶ μέγας στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ Δημήτριος, ἦτον ἀπὸ ἕνα χωρίον τῆς κλεινῆς καὶ περιβοήτου Ἀρκαδίας, Λιγούδιστα ὀνομαζόμενον, γεννηθεὶς ἀπὸ γονεὺς εὐσεβεῖς μὲν, πλὴν ἀσῆμους καὶ δυστυχεῖς μετὰ θάνατον τῶν ὁποίων ἔμεινεν ὁ Μάρτυς, ὁμοῦ μὲ ἕνα του ἀδελφόν, ὄρφανοί· καὶ μὴ ἔχοντες ἐκεῖσε τινὰ τὸν βοηθήσοντα, ἐλθόντες εἰς Τριπολιτζάν (α), πόλιν πρωτεύουσαν τοῦ Μωρέως, χωρίς νὰ ἔχωσιν ὁδηγόν, προσεκολλήθησαν εἰς ἕνα Ὀθωμανόν, Βελὴν Μπαρμπέρην ὀνομαζόμενον, μὴ βάλλοντες κατὰ νοῦν, διὰ τὴν ἀτέλειαν τῆς ἡλικίας των, τὴν ψυχικὴν ἀπώλειαν, ὅπου ἐδύναντο νὰ δοκιμάσωσιν, ἀπὸ ἕνα ἐχθρὸν τῆς πίστεως, καθὼς καὶ τὸ

(α) Τριπολιτζά δὲ καλεῖται, μὲ τὸ νὰ περιέχεται ἀπὸ τὰς δύο ἐκείνας παλαιὰς πόλεις, τὴν Τέγαν λέγω καὶ Μαντινέαν, ἀφισταμένης τὴν μίαν τῆς ἑτέρας μῆλια δώδεκα, τὸ μέσον τῶν ὁποίων ἐπέχει ἡ ἡμετέρα Τριπολιτζά· καὶ αἱ δύο αὗται πόλεις ἐρατειναί, καὶ ἐξάκουστοι· νῦν δὲ εἰρείπεια, καὶ καταδρασιμῆται, τὰς ὁποίας ἐλεγκάτησεν ὁ Τουραχάνης ἐκεῖνος, ὁ στρατηγὸς τῶν Τούρκων, καθὼς καὶ ἄλλας πόλεις τοῦ Μωρέως.

ἐδοκίμασαν. Ἐπειδὴ ὄντες πολλὰ νέοι κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἐπὶ τὴν συγχὴν παρακίνησαν τοῦ εἰρημένου αὐθέντου των, ἀπὸ τὰς διαφόρους ὑποσχέσεις, ὅπου καθ' ἡμέραν τοὺς ἐπρόβαλλεν, ἀπὸ τὰς ποικίλοτρόπους ἀπειλὰς, ὅπου καθ' ὥραν τοὺς ἔκαμνε, διὰ κουφότητα γνώμης, ὑπεσκέλισθησαν οἱ νέοι, καὶ ἠρνήθησαν, φεῖ! τὸν Χριστόν, τὸν Ποιητὴν καὶ Σωτῆρα τοῦ Κόσμου, καὶ ἐγένοντο Τούρκοι, πολιτευόμενοι ἀσεβῶς, καὶ μαθητεύομενοι τὰ μύθων καὶ ἀπωλείας γέμοντα γράμματα τῶν Ὀθωμανῶν· καὶ δεξάμενοι τὸ βδελυρὸν σημεῖον τῆς βδελυροτέρας θρησκείας, ἔμενον εἰς τὴν διαβολικὴν ἐκείνην οἰκίαν χρόνους τινάς. Ἀλλ' ὁ Θεὸς, ὅπου θέλει πάντας σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν, ἔσπειρεν ἀγαθοὺς καὶ σωτηρίους λογισμοὺς εἰς τὰς καρδίας τῶν νέων. Ὡν ὁμῶς ὁ μὲν εἷς, ὡς φαίνεται, κακόγνωμος, ἐτυρώθη ὡς γάλα εἰς τὴν ἀσέβειαν, καὶ ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν ἐκολλήθη εἰς ἕτερον Τούρκον, Οὐλεμάν ὄντα· ὁ δὲ κλεινὸς Δημήτριός μας, πληγείς ἀπὸ τὰ κέντρα τῆς ἱεράς συνειδήσεώς του, ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτόν του, ἐνόησε τὸ μέγα κακὸν ὅπου ἔπαθε, νὰ ἀρνηθῆ τὸν Ποιητὴν καὶ Σωτῆρά του· ὅθεν ἔκλαιε πικρῶς, ἐπροσῆχετο μυστικῶς, καὶ ἐδέετο θερμῶς, νὰ τὸν βοηθήσῃ ἡ χάρις τοῦ παναγίου Θεοῦ, νὰ ἔβγῃ ἀπὸ τὴν σατανικὴν παγίδα. Ὁδηγηθεὶς λοιπὸν ὑπὸ τῆς Θεῆς Χάριτος, ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὴν Τριπολιτζάν, τὴν νοτιὴν Αἴγυπτον, καὶ ἐλθὼν κατόκησεν εἰς τὴν Μαγνησίαν τῆς Ἀσίας, εἰς μὲν τὸ φαινόμενον ὡς Ὀθωμανὸς πολιτευόμενος, εἰς δὲ τὸ κρυπτόν ὡς Χριστιανὸς διάγων, νηστεύων, προσευχόμενος, καὶ διὰ πολλῶν δακρύων καὶ ἀναστεναγμῶν τὸν Θεὸν ἐξιλεούμενος εἰς χρόνους τινάς ὀλοκλήρους. Μετὰ δὲ ταῦτα μὴ ἀναπαυόμενος ὁ τρισόλβιος εἰς τὰς τοιαύτας μυστικὰς χριστιανικὰς ἀρετὰς, (ἐπειδὴ καὶ κατὰ μικρὸν ἄρχισε νὰ ἀνάπτη ὁ σωτήριος ἔρως εἰς τὴν καρδίαν του), ἀνεχώρησεν ἀπ' ἐκεῖσε, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν περίφημον Σμύρνην, ἐνθα ἀπέρριψε τὰ ὀθωμανικὰ ἐνδύματα, καὶ ἐνεδέθη τὰ χριστιανικὰ, διάγων ζωὴν θαυμασίαν διὰ τῆς μετανοίας· καὶ δὲν ἀπέλειπε πώποτε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ ἀκούῃ μετ' εὐλαθείας καὶ κατανύξεως τὰς ἱεράς ἀκολουθίας, καὶ τὰς ψυχωσόστους διδαχὰς τῶν Ἱεροκηρύκων. Ἀλλὰ καὶ γράμματα μὴ ἠξέυρων, ἐπαρακάλει ἄλλους χριστιανούς, καὶ τοῦ ἀνεγίνωσκον Βίους Ἁγίων καὶ Μαρτύρια Ἀθλητῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μεγαλωτάτην συντριβὴν ἔλαβεν εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ ἔχυσε κρουνῶδόν τὰ δάκρυα, ἀναλογιζόμενος τὸ φορικτὸν πασάπτωμα τῆς ἀρνήσεώς του. Ἀλλ' ὁ Θεὸς ἔρως (ὅπου κατ' ἀρχὰς ὀλίγον ἄρχισε νὰ τοῦ ἀνάπτη) τοῦ ἐγίνυν εἰς φλόγα μεγαλωτάτην, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ μαρτυρήσῃ διὰ

νά διορθώση τὴν πτώσιν του διὰ παρρησιαστικῆς ὁμολογίας του. Ὁθεν ἀνεχώρησε καὶ ἀπὸ Σμύρνην (ἀφ' οὗ κατώκησε καθεῖσε ἰκανὸν καιρὸν), καὶ ἦλθεν εἰς πόλιν Κυδωνιαῖς· τίς ἡ αἰτία; Ἀγνοεῖται. Ὡς ἡ ἀσματικὴ Νύμφη, ὡς φαίνεται, περιήρχετο ὁ μακάριος διὰ τὰ εὖρη τὸν Ἰησοῦν τὸν νοητὸν Νυμφίον, τὸ ἥδυσμα τῆς ψυχῆς του. Ἐνθα ἤκουσε καὶ τὰ γενναῖα Μαρτύρια τοῦ ἐν Κυδωνιαῖς ἀθλητικωτάτως μαρτυρήσαντος Πολυδώρου τοῦ Μάκαρος (α), καὶ ἐκ τούτων ἔλαβεν οὐ τὴν τυχοῦσαν κατάνυξιν. Ἐμίσησε λοιπὸν καὶ ἀπ' ἐκεῖσε, καὶ εὐδωδῆ εἰς τὴν περιφανῆ Χίον, καὶ ζητήσας ἀντάμωσε τὸν τῆς μακαρίας ἐπίνομον (β), τὸν ζηλωτὴν Ἀρχιερέα καὶ Ἰσαπόστολον ἄνδρα, τοῦ ὁποῦ ὄλη ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία χρεωστῆ ἀπείρους τὰς τιμὰς καὶ ἀθανάτους τὰς χάριτας, διὰ τοὺς ἀμέτρος κόπους, διὰ τοὺς ἀμφιλαφεῖς ἰδρωτάς, ὁποῦ ἀφειδῶς χύνει ὡς φιλάδελφος διὰ τὴν πνευματικὴν ἀνέρθρωσιν τοῦ δυστυχοῦς γένους μας, καὶ ὁποῦ διὰ τῆς δραστηκῆς Ἀποστολικῆς διδασκαλίας του ἀναδεικνύει Μαρτυράς καὶ Ἀθλητάς στεφανίτας πολλοὺς ἐξωμότας· εἰς τὸν ὁποῖον μετὰ συντετριμμένης καρδίας ἐξομολογήθη τὰς ἀμαρτίας του, καὶ μετὰ θερμοτάτων δακρῶν ἀνεκάλυψε τὸ μέγα παράπτωμα τῆς ἀρνησεώς του, διὰ τὸ ὁποῖον ἔλεγεν ὅτι ἀμφιβάλλει ἐάν σωθῆ. Ὁ Ἰερός ἐκεῖνος ἀνὴρ τὸν ἐδέχθη εὐμενῶς, τὸν ἐδίδαξεν εὐαγγελικῶς, καὶ τὸν ἐπάρρηγόρησεν ἰκανῶς, μετ' ἄλλων πολλῶν ἀρνητῶν σεσωσμένων παραδείγματα, μάλιστα μετ' ὁ παραδείγμα τοῦ κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων Πέτρου, καὶ τὸν ἐστερέωσεν ἔπειτα τοῦ ἀνέγνωσε τὰς ἱλαστικὰς εὐχὰς, τὸν ἔχρισε μετ' ὁ θεῖον μύρον, κατὰ τὴν ἱεράν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ τὸν ἐκράτησε μετ' ἑαυτοῦ τεσσαράκοντα ἡμέρας, στερεῶνων οὐτὸν μετ' ὁσα θεῖα, μετ' ὁσα σωτήρια, καὶ τὸν ἀπέλυσε ἐν εἰρήνῃ. Ὁθεν ὁ κλεινὸς Δημήτριός μας λαβὼν τὰς Ἀρχιερατικὰς εὐχὰς, ἐπανέστρεψεν εἰς τὰς Κυδωνιαῖς· ἐνθα διατρίψας ὀλίγας ἡμέρας, καὶ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑποφέρῃ τὸ ἐνδόμυχον πῦρ τοῦ Θεοῦ ἔρωτος, ὁποῦ τὸν ἐστενοχώρει διὰ τὸ Μαρτύριον, ἐπειδὴ καὶ ἐξυπνος, καὶ καθυδῶν, ἄλλο δὲν ἐμελέτα, ἄλλο δὲν ἐφαντάζετο, εἰμὴ πότε νὰ φθάσῃ ἐκεῖνη ἡ σωτήριος ὥρα, νὰ ἀπολαύσῃ τὸ ποθοῦμενον καὶ δὴ παρατεῖ πάλιν τὰς Κυδωνιαῖς, καὶ ἐπαναστρέσει εἰς τὴν Χίον, πρὸς τὸν εἰρημένον πνευματικὸν πατέρα του, καὶ τοῦ φανερῶναι τὸν ἀμετάθετον σκοπὸν του, ὁποῦ ἔχει διὰ τὸ Μαρτύριον· ὅστις μετὰ τὰς

(α) Ἐμαρτύρησεν ὁ Μεγαλομάρτυς οὗτος Πολύδωρος ὁ ἀπὸ Λευκωσίας τῆς Κύπρου, ἐν τῇ Νέᾳ Ἐφέσῳ, κατὰ τὸ Σωτήριον ἔτος σ'ψγδ'. ἐν Μηνί Σεπτεμβρίῳ γ'.

(β) Οὗτος ἐστίν, ὁ ἀπὸ Τριτάτων τοῦ Μωριάς πρῶτον Κορβίου Μακάριος.

πολλὰς Ἀρχιερατικὰς διδασκαλίαις, ἄρχισε πατρικῶς νὰ τὸν ἐμποδίζῃ νὰ λείψῃ ἀπὸ παρομοίαν ἀπόφασιν, λέγων εἰς αὐτὸν, ὅτι Αὐτὸς ὁ πόλεμος, ὦ παιδί μου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπιχειρεῖς νὰ ἐμβῆς, δὲν εἶναι μόνον αἰσθητὸς, νὰ συγκροτῆται δηλαδὴ μόνον ἀπὸ τοὺς ἐσσεβεῖς τυράννους, ἀλλὰ εἶναι συνουδευμένους καὶ μετ' ὁσα τὰ σατανικὰ τάγματα· ἀρκετὴ λοιπὸν εἶναι ἡ μετάνοια διὰ νὰ σωθῆς διὰ τὴν νὰ βάλῃς εἰς περισσότερον κίνδυνον τὴν σωτηρίαν σου, τὴν ψυχὴν σου εἰς κόλασιν περισσότεραν, καὶ τοὺς ἀδελφούς μας Χριστιανούς εἰς πειρασμούς καὶ κινδύνους; καὶ ἄλλα τοιαῦτα τοῦ ἔλεγεν ἐκεῖνος ὁ ὄντως Ἀρχιερεὺς, φοβούμενος τὴν ἀσθένειαν τῆς σαρκός, καὶ τὸ νεάζον τῆς ἡλικίας του· εἰς τὰ ὁποῖα ὑπεκρίνετο ὁ Μάρτυς μετ' ἡλικίαν ταπεινώσας, ὅτι Ἐγὼ, πάτερ μου, ἐλπίζω εἰς τὸν Κύριόν μου Ἰησοῦν Χριστόν, ὁποῦ εἶναι ἡ ἐλπίς τῶν Μαρτύρων καὶ τὸ κραταίωμα, νὰ με ἐνδυναμώσῃ ἡ χάρις του νὰ ὑποφέρω αὐτὰ, καὶ μετ' ἡ γρῆσιν τοῦ αἵματός μου νὰ διορθώσω τὸ μέγα παράπτωμά μου· ὅτι ἀλλέως μὴτε ἡσυχάζω, μὴτε ἀναπαύομαι ἔχω ἕνα πῦρ, ὁποῦ παντοῦνὰ με φλογίζει, καὶ με βιάζει νὰ πάθω, διὰ ἐκεῖνον ὁποῦ ἐπαθεν ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρὸν διὰ τὴν σωτηρίαν μας, καὶ νὰ ἀποθάνω μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ διορθώσω τὴν κατηραμένην μου ἀρνησιν, καὶ νὰ σώσω τὴν ψυχὴν μου. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀμετάθετός μου σκοπός, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν θέλει δυνηθῆ ποτέ ποτέ τινὰς νὰ με ἐμποδίσῃ ἀλλὰ θέλει τρέξω με προθυμίαν, δυνάμει τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, ὅπου ἀφρόνως ὁ ἄθλιος τὸν Σωτήρα τοῦ Κόσμου ἐξώμωσα, ἐκεῖ παρρησιαῖα πάλιν νὰ τὸν κηρύξω ὡς Θεόν μου καὶ Κύριον, καὶ νὰ ζητήσω νὰ εὔρω τὸν ἀνώμητον μαργαρίτην τῆς θείας μου πίστεως, εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον τὸν ἔχασα. Ὁ δὲ θεοσεβὴς καὶ ζηλωτὴς Ἀρχιερεὺς ἐμακάρισε τὸν θεοφιλέστατον σκοπὸν του, καὶ νουθετήσας αὐτὸν, πῶς πρέπει νὰ κάμῃ τὴν ὁμολογίαν του· πῶς δὲν πρέπει νὰ μεταχειρισθῆ ὑβρεῖς κατὰ τῆς χοιρώδους θρησκείας, διὰ τὸν κίνδυνον τῶν Χριστιανῶν· πῶς μετ' ὀλίγα λόγια νὰ ὁμολογήσῃ ἐκεῖνο, ὁποῦ ἀρνήθη, καὶ νὰ ἀρνηθῆ ἐκεῖνο, ὁποῦ ἀνοήτως ὁμολόγησε, τὸν ἐφίλησε μετὰ δακρῶν πολλῶν, καὶ τὸν ἀπέστειλε, δούς αὐτῷ καὶ ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἐν Μωρέα Ἰεροκλήρικα (α), καὶ παραγγείλας αὐτῷ νὰ ἐγχειρίσῃ ὁ ἴδιος τὸ γράμμα, καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ κατὰ τὰς συμβουλὰς του. Ὁ δὲ Μάρτυς ἐμίσησε, καὶ εὐδωδῆ εἰς τὸ Ἄργος, φιλοξενηθεὶς παρὰ τινος εὐλαβοῦς καὶ φιλαδέλφου Χριστιαν-

(α) Οὗτος ἐστίν ὁ ἀπὸ Δημητριάδος Ἰεροκλῆς Χατζὴ Κύρ Ἀγάπιος, ὅστις τὰ ἴδη ποιεῖται τὴν εἰκασίαν ἐν Ἀργεῖ τῆς Πελοποννήσου. (1804).

νοῦ· εἰς τὸν ὅποιον ἐκοινολόγησε τὸν σκοπὸν του, καὶ ἐπρόσμενε νὰ ἔλθῃ ἐκεῖ ὁ εἰρημένος Διδάσκαλος. Ὁ ἀδελφός ἐκεῖνος, φιλάρετος ὢν, δὲν ἔλειπε νύκτωρ καὶ ἡμέραν νὰ τοῦ ἀναγινώσκῃ τὸ νέον Μαρτυρολόγιον. (α), καὶ νὰ τοῦ ἐξάπτῃ ζωηρῶς τὸν ἔρωτα καὶ τὴν προθυμίαν. Ἀδελφοί μου, τὰς προσευχάς, τὰς νηστείας, τὰ θερμὰ δάκρυα, τὴν ἄλλην κακουχίαν, ὅπου ὁ Μάρτυς εἰς τὸ Ἄργος ἔκαμνε, μήτε γλῶσσα δύναται νὰ τὰ διηγήθῃ, μήτε κάλαμος νὰ τὰ περιγράψῃ. Ἀφ' οὗ ὁμως ἐπέρασεν ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Ἑβδομάς τῶν Σεπτῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου μας, ὡσαύτως καὶ ἡ Διακαινήσιμος, καὶ ὁ διαλειφθεὶς Διδάσκαλος δὲν ἤλθε, νὰ ὑπομείνῃ πλέον δὲν ἐδυνήθη ὁ τρισόλβιος· ὅθεν ἀνάψας ἀπὸ φλόγα ἀμετρον προθυμίας, ἔλεγεν εἰς τὸν ἀδελφόν· Νὰ ὑπάγω, ἀδελφε, νὰ ὑπάγω· δὲν εἶναι καιρὸς ἀργοπορίας, μήτε καιρὸς στοχασμοῦ· εἶναι καιρὸς ἀποδημίας. Καὶ συνοδευθεὶς ἀπὸ ἓνα θεοσεβῆ χριστιανὸν (ὡς ὁ γλυκὺς Ἰησοῦς μου ἀπὸ τὸν Πέτρον), κατ' εὐθείαν ἦλθεν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῆς Γοργοεπηκόου (β), ἔνθα ἐξομολογήθη, καὶ αὐπνος διήνυσεν ὅλην τὴν νύκτα, μετὰ δακρύων καὶ προσευχῶν, μὲ τὰ ὅποια στηριχθεὶς, ἔφθασεν εἰς Τριπολιτσάν τῆς ἡγ' τοῦ Ἀπριλίου, ἡμέρᾳ Δευτέρα τῆς τοῦ Θωμᾶ ἑβδομάδος, συνοδευμένος μὲ τὸν βῆθέντα ἀδελφόν· καὶ ἀμέσως ἐπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν ἑνὸς Χριστιανοῦ συντρόφου τοῦ πρώην αὐθέντου τοῦ Ἀγαρηνοῦ· τοὺς ἐχαιρέτησε μὲ τὸ Χριστὸς ἀνέστη, τὸν σωτήριον ἀσπασμόν· καὶ ἀφ' οὗ ἐπληροφορήθησαν ποῖος εἶναι, καὶ ἐβεβαιώθησαν τὸν σκοπὸν του, ἐφοβήθησαν οὐ μικρῶς. Τὸ ἑσπέρας αὐτὸ ἀντάμωσεν ὁ εὐλογημένος τινὰς τῶν Ἱερέων τῶν πλέον εὐλαβεστέρων, καὶ ἀπὸ τοὺς λαϊκοὺς τοὺς ἐγκριτοτέρους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐκοινολόγησεν ὅλον τὸ πᾶν τῆς καταστάσεώς του, καὶ τὸν ἀμετάθετόν του σκοπὸν διὰ νὰ παρρησιασθῇ. Οἵτινες δὲν ἔλειψαν, διὰ πολλῶν λόγων καὶ δειλιῶν νὰ ἐμποδίσωσι τὸν Μάρτυρα ἀπὸ τὴν ἀπόφασίν του, φοβούμενοι τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν, καὶ τὸν κίνδυνον, ὅπου ἐκ τούτου ἴσως ἤθελεν ἐπακολουθήσῃ εἰς τοὺς Χριστιανούς· ὁ δὲ Μακάριος, μετὰ μεγαλωτάτης ταπεινώσεως, εἶδε τὰς ἀποκρίσεις του εἰς τὰ ὅσα οἱ εἰρημένοι ἀδελφοί τοῦ ἐπρόβαλλον, θαρσεῖτε, λέγων ἀδελφοί μου, ὅτι ἐγὼ ἐπροσήλωσα ὅλας μου τὰς ἐλπίδας εἰς τὸν ἐσταυρωμένον μου Ἰησοῦν, καὶ ἐλπίζω εἰς τὴν ἀπειρον παντοδυναμίαν του, καθὼς ἐνδυνάμωσε τοὺς ὁμοίους μου προμαρτυρήσαντας, νὰ ἐνδυναμώσῃ καὶ τὸν

(α) Βιβλίον περιέχον Μαρτύρια τῶν Νεοφανῶν Μαρτύρων τῶν μετὰ τὴν ἄλωσην τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατὰ διαφοροὺς καιροὺς καὶ τοποὺς Μαρτυρησάντων. ἐτυπώθη ἐν ἔτη α' ψ' υ' θ'.

(β) Αὕτη ἐστὶν ἡ Ἱερά Μονὴ τῆς Ἱεραγίας Θεοτόκου τῶν Ἱησιανῶν, ἀπέχουσα τῆς Τριπολιτσῆς ὡρῶν δύο ἡμισυ δάστυμα.

ἀθλιον ἐμὲ νὰ ἐξαιλείψω τὴν ἁμαρτίαν μου, μὲ τὴν χάριν τοῦ αἵματός μου, καὶ οἱ Χριστιανοὶ ἀδελφοί μας νὰ μὴν δοκιμάσωσιν ἐκ τούτου, μηδὲ τὴν παραμικρὰν ζημίαν. Τὸ πρῶν δὲ ἐξελθὼν τῆς πολιτείας, ὑπῆγεν εἰς τινὰ Ἐκκλησίαν τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Νικολάου, κειμένην ἀνωθεν τῆς Τριπολιτσῆς ἐπὶ λόφου ἐξομολογήθη εἰς ἓνα Ἱερομόναχον μετὰ πολλῶν δακρύων καὶ μετὰ μεγάλης κατανύξεως, ἐκοινώησεν τῶν ἀχράντων Μυστηρίων τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· καὶ ἐνδυναμωθείς διὰ τῆς Θείας Μεταλήψεως, εἰσῆλθεν αὐθις εἰς τὴν Τριπολιτσάν, (ὡς ἡ ἀσματικὴ Νύμφη τρέχωντας διὰ νὰ εὕρῃ τὸν μυστικόν της Νυμφίον,) καὶ περιελθὼν δύο φοραῖς τὴν ἀγορὰν μὲ ἀλαζονικὸν περιπάτημα, διὰ νὰ γνωρισθῇ, καὶ μὴ γνωρισθεὶς, ὑπῆγεν εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Βελῆ μπαρμπέρη, καὶ ἠσπάσατο τοὺς Χριστιανοὺς πρώην μαίστοράς του, μὲ τὸ Χριστὸς ἀνέστη καὶ ἐρωτηθεὶς παρ' αὐτῶν ποῖος εἶναι; ἀπεκρίνατο, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Δημήτριος, ὅπου ἐδῶ μέσα, εἰς τὸ κατηραμένον τοῦτο ἐργαστήριον, ἠρνήθηκα τὸν Χριστὸν μου τὸν ἀληθινὸν Θεόν, καὶ ἦλθον τώρα ἐδῶ νὰ τὸν ὁμολογήσω, καὶ νὰ λάβω τὸν θησαυρὸν τῆς πίστεώς μου, ὅπου ἀπὸ ἀνοησίαν μου ἔχασα. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Χριστιανοί, καὶ φοβηθέντες, ἀνεχώρησαν. Ἐνα ὁμως Τουρκόπουλον τοῦ αὐτοῦ ἐργαστηρίου, συμμαθητῆς πρώην τοῦ Μάρτυρος, τοῦ εἶπε· Μεϊμέτη, τί εἶναι αὐτὰ ὅπου λέγεις; ἐπελάθης; εἶλα εἰς τὸν νοῦν σου· δὲν λυπᾶσαι τὴν ζωὴν σου; αὐτὸ ἀντὶ τὸ ἀκούσσουν οἱ Τούρκοι, εὐθὺς θέλουσιν σὲ θανατώσῃ. Ὁ δὲ Μάρτυς τοῦ ἀπεκρίθη· Ἐγὼ διὰ τοῦτο ἦλθον, διὰ νὰ χύσω τὸ αἷμά μου, καὶ νὰ ἀποπλύνω μὲ αὐτὸ τὸ σίγγμα τῆς κατηραμένης σφραγίδος. Τὸ Τουρκόπουλον τοῦ λέγει, ὅτι ἐπειδὴ καὶ ἔχεις τοιαύτην ἀπόφασιν, ἐλθὲ μέσα εἰς τὴν αὐλὴν, νὰ σὲ κόψω μὲ τὸ ξυράρι ἐγώ. Ὁ δὲ αἰδιδίμος μὲ μεγάλην του χαρὰν καὶ ταχύτητα ἐδραμεν εἰς τὴν αὐλὴν, καὶ ἠπλωσε τὸν τράχηλόν του, λέγωντας· Κόψαι με ἂν εἶσαι παλικάρι, μὲ κάμνεις χάριν μεγάλην. Τὸ Τουρκόπουλον ἐφριξεν εἰς αὐτὸ ὅπου εἶδε, καὶ ἀνεχώρησεν ἔξω. Ὁ δὲ Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ ἐξῆλθε, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὰ ἔξω τοῦ αὐτοῦ ἐργαστηρίου· ἐν δὲ τῷ μεταξύ τούτου, ἦλθεν ἐκεῖ καὶ ὁ ἐπίκρατος Βελῆς, καὶ ἀφ' οὗ εἰδεῖσθη περὶ τούτου, ἐπεχείρησε μὲ ἀπειλὰς καὶ κολακείας νὰ τὸν διαστρέψῃ· καὶ ἐπειδὴ ἐγνώρισεν ἀκριβῶς τὸ στερέμνιον τῆς γνάμης του, τοῦ ἦλθεν ἐντροπή· ὅθεν τοῦ ὑπεσχέθη ὅσιν χρημάτων, διὰ νὰ φύγῃ τὸ συντομώτερον, καὶ ὅπου ἀγαπᾷ ἄς ὑπάγῃ· εἰς τὰ ὅποια ὁ τρισόλβιος ἄλλο δὲν ἔλεγεν, εἰ μὴ ὅτι εἶμαι Χριστιανός, ἐπλανέθη

ἀπὸ ἀνοησιάν μου, ἐγνώρισα τὸ μέγαλον μου σφάλμα, ἤλθον νὰ ὁμολογήσω τὸν Χριστὸν μου, ὡς Θεὸν ἀληθινόν, καὶ νὰ χύσω τὸ αἷμά μου, διὰ νὰ ἐξαλείψω τὴν κατηραμένην μου ἄρνησιν. Ἐν ᾧ δὲ ἠκολούθουν αὐτὰ, διεσπάρη ὁ λόγος, ὅτι ἓνας Ῥωμαῖος ἦτον πρότερον τουρκευμένος, καὶ τώρα ἤλθε καὶ λέγει ὅτι εἶναι πάλιν Χριστιανός. Οἱ Ἀγαρηνοὶ ἐταράχθησαν ἓνας ἀπὸ τοὺς ὁποίους, θρησκὸς καὶ σκληροτράχηλος, ὑπῆγε δρομαῖος, εὔρε τὸν Μάρτυρα καθήμενον, καὶ τοῦ εἶπε· μπρὲ ἐσύ εἰσὺν Τούρκος, πῶς τώρα φορεῖς Ῥωμαϊκά φορέματα, καὶ λέγεις πῶς εἶσαι Ῥωμαῖος; τὸν ἀπεκρίθη ὁ Μάρτυς, ὅτι Χριστιανός εἶμουν, Χριστιανός εἶμαι, καὶ Χριστιανός ἔχω νὰ ἀποθάνω. Ὅθεν ὁ ἀλιτήριος ἤρπασε τὸν τρισόλβιον Δημήτριόν μας, ὡς ὁ λύκος τὸ ἀρνίον, διὰ νὰ τὸν ὑπάγῃ πρὸς τὸν Ἡγεμόνα· ἀλλ' εἰς τὸν δρόμον, ἐμβάσε τὸν Μάρτυρα εἰς ἓν ἐργαστήριον, καὶ ἐρεῦνα τὰ ρούχά του, μήπως καὶ εἶχεν ἄσπρα νὰ τοῦ τὰ πάρῃ. Ὁ δὲ Χριστιανός ὁ οἰκοκύρις τοῦ ἐργαστηρίου, μανθάνωντας τὴν αἰτίαν, ἐπαράκλῃσε τὸν Ἀγαρηνόν, νὰ τὸν δώσῃ ἄσπρα, καὶ νὰ ἀπολύσῃ τὸν Μάρτυρα· ἀλλ' ὁ Ἅγιος, διακόψας τὸν λόγον του, τοῦ εἶπε· εὐχαρισῶ σοι, ἀδελφέ μου Χριστιανέ· πλὴν μὴν χάνῃς τὰ ἄσπρα σου, διότι ἐπιταυτοῦ ἤλθον ἐγὼ, διὰ νὰ χύσω τὸ αἷμά μου. Καὶ οὕτως ὁ θηριόγνωμος ἐκεῖνος τὸν ἤρπασε πάλιν, καὶ τὸν ἐπαράστησεν εἰς τὸν ἐπίτροπον τοῦ Ἡγεμόνος, ὅστις ἄρχισε πρῶτον μὲ κολακείας ταξίματων πολλῶν, ἔπειτα καὶ μὲ ἀπειλὰς κολαστηρίων φρικτῶν, διὰ νὰ ὑποσκελίσῃ τὸν Μάρτυρα, καὶ νὰ τὸν φέρῃ πάλιν εἰς τὴν βδελυρωτάτην θρησκείαν τους· ἀλλ' εἰς μάτην ἠγωνίζετο ὁ κύων· ἐπειδὴ ὁ Μάρτυς ἄλλο δὲν ἔλεγεν, ἄλλο δὲν ἀπεκρίνετο, εἰμὴ ὅτι εἶναι Χριστιανός, καὶ ὅτι λατρεῖ τὸν Ἐσταυρωμένον, ὡς Θεὸν ἀληθινόν, καὶ ὅτι εἶναι χαρὰ του, νὰ πάθῃ διὰ τὴν Πίστιν του. Τὸ σκληρὸν θηρίον, βλέπων τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης του, δι' ἀνθρώπων του τὸν ἀπέστειλεν εἰς τὸν Καδδὴν, ὡς κριτὴν τοῦ μιαινοῦ νόμου τους, διὰ νὰ τὸν ἐξετάσῃ αὐτός, καὶ νὰ τὸν παρακινήσῃ νὰ ὁμολογήσῃ αὐτῆς τὴν πλάνην του. Εἰς τὸν δρόμον ὅπου ἐπήγαινον τὸν γενναῖον οἱ ἀλιτήριοι, ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς ἐβάσταξε τὸν Μάρτυρα ἀπὸ τὸ δεξιόν του μέρος σφιχτά, ὥστε δὲν ἐδύνετο νὰ ποιῇ τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ. Ὅθεν ὁ Μάρτυς τοῦ λέγει βλοσυρῶς· ἐγὼ ἤλθον αὐτοκάλεστος, τί φοβεῖσθε, καὶ μὲ κρατεῖτε; δὲν φεύγω. ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου μου Ἰησοῦ, μήτε ἐσύ, μήτε ἄλλος, εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν ὁδοπορίαν μου, νὰ μὴν ἐγγίξῃ ἐπάνω μου καί, ὡς τοῦ θαύματος! παρευθὺς τὸν ἄφησε, καὶ ἔκαμνεν ἀκωλύτως τὸν

Σταυρόν του, ὑποψιθυρίζων εὐχὰς καὶ δεήσεις, ὅπου ἦτον διδαγμένος καὶ ἤξευρεν ὁ Μακάριος. Διεδόθη δὲ ὁ λόγος καὶ εἰς τοὺς Χριστιανοὺς, ὅτι ἓνας ἀδελφὸς παρρησιάζεται διὰ τὴν ὁμολογίαν τῆς ἀμωμότητος Πιστεῶς μας. Ὅθεν ἄλλοι εἰς τὰ ἐργαστήριά τους, ἄλλοι εἰς τὰ ὀσπίτιά τους, κατενώπιον τῶν Ἁγίων Εἰκόνων, μετὰ θερμοτάτων δακρῶν, ἀσκεπεῖς ἐπαράκλῃον τὸν Κύριον, νὰ ἐνδυναμώσῃ τὸν Μάρτυρα τοῦ ὀνόματός του. Ὁ δὲ Μάρτυς παρασταθεὶς εἰς τὸν κριτὴν, καὶ ἐρωτηθεὶς μὲ κολακείαν καὶ ἡμερότητα, ποῖος εἶναι, καὶ διὰ τί νὰ ἀφήσῃ τὴν πίστιν τῶν Ὁθωμανῶν, ὅπου εἶναι ἁγία καὶ ἐνδοξός· δὲν ἠθέλησεν ὁ Μακάριος μὲ τουρκικὴν διάλεκτον νὰ τὸν ἀποκριθῇ (τοσοῦτον ἐβδελύχθη καὶ αὐτοὺς καὶ τὴν γλῶσσάν τους), ἀλλὰ σκύπτωντας τὴν κεφαλὴν μὲ ταπεινώσιν, Ῥωμαϊστὶ ἀπεκρίθη, ὅτι ἐγὼ εἶμουν καὶ εἶμαι Χριστιανός· ἀπατήθηκα ἀπὸ ἀνοησιάν μου, ἐγνώρισα τὸ σφάλμα μου, προσκυνῶ τὸν Ἐσταυρωμένον ὡς Θεὸν μου ἀληθινόν. Τὰ ὁποῖα ἀκούωντας ὁ κριτὴς, καὶ μὴν ἤξεύρωντας τί λέγει, ἠρώτησε τοὺς περιστώτας Ἀγαρηνοὺς. Εἰς ἐξ αὐτῶν τοῦ ἀπεκρίθη Αὐθέντα, αὐτὸς λέγει, ὅτι Τούρκος ἦτον, καὶ Τούρκος εἶναι. Τὰ ὁποῖα μὴν ὑποφέρωντας ὁ Μάρτυς νὰ ἀκούῃ, φωνῇ μεγάλη ἐβόησε τουρκιστί. Χάσια, χάσια, χάσια, ὦ κριτὰ, ψεύδεται αὐτός. ἐγὼ Χριστιανός ἐγεννήθην, Χριστιανός εἶμαι, καὶ Χριστιανός ἔχω νὰ ἀποθάνω. Προσκυνῶ Πατέρα, Υἱόν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, Τριάδα ὁμοούσιον καὶ ἀχώριστον. Ὁ κριτὴς θαυμάσας διὰ τὴν πολλὴν αὐτοῦ παρρησιαστικὴν γενναϊότητα, καὶ ἀπελπισθεὶς, τὸν ἐξάπεστειλεν εἰς τὸν Ἡγεμόνα· δὲν ἔδωκεν ὅμως ἰλάμι ἀποφασιστικόν τοῦ θανάτου του, ἀλλ' ἐπαρήγγειλε, μετὰ τὴν ἐρώτησιν τοῦ Ἡγεμόνος (α), νὰ τὸν φυλακώσωσιν, ἴσως καὶ μεταμεληθῇ, εἴτε ἀπὸ κολακείας, εἴτε ἀπὸ ἀπειλῆς. Ἐβγαίνωντας δὲ ἀπὸ τὸν μεχημέ ὁ Μάρτυς, ἀπέρριψε τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς του, διὰ νὰ προσεύχεται ἀσκεπῆς. Ἐπαρυστάθη λοιπὸν εἰς τὸν Ἡγεμόνα (πολλῶν ἱσταμένων Ἀγαρηνῶν), ὅστις τὸν ἠρώτησε τὰς αἰτίας δι' ἃς ἀφίνει τὴν πίστιν τους καὶ ἐπομένως, μετὰ τὰς διαφόρους ἐρωτήσεις, τοῦ ἔταξεν ἄλογα χρυσοχάλινα, ἱμάτια πολύτιμα, φλουρία καὶ ἄσπρα πολλὰ· διὰ τὰ ὁποῖα ἄλλο δὲν ἔλεγεν ὁ μακάριος εἰμὴ Χριστιανός εἶμαι, λατρεύω τὸν Ἐσταυρωμένον μου, ὡς Θεὸν ἀληθινόν, καὶ ἀναθεματίζω τὴν πλάνην σας. Ω! τῆς καλῆς σου ὁμολογίας! ὦ τῆς γενναϊότητός σου καλλίνικε! Καὶ στοχασθῆτε, ἀδελφοί μου: πρότερον ἀρνήθη τὸ τρισὸν τῶν προσώπων ἐν τῇ Θεότητι ἀπὸ ἀπάτην του, τὸν ἠξίωσεν ἡ χάρις τοῦ

(α) Ὁ ἀπὸ Λαρίσσης καὶ ἀπὸ Καϊμακομ. τῆς Πολέως τῆς Βαλακίουτικῆς ἀποκαταθεὶς Ἡγεμὸν τοῦ Μωρέως, Μουσταφαπαγά· ἐστὶν ἴδιος.

Θεοῦ νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ὄνομα τῆς Ἀγίας Τριάδος εἰς τρία κριτήρια, λαμπρᾶ τῆ φωνῇ καὶ ἐθεράπευσε τὴν ἀρνησιν, μὲ τὴν καλὴν ὁμολογίαν του. Ὄθεν ὁ Ἥγεμῶν, τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης του ἰδῶν, καὶ ἀπὸ ἄλλας αἰτίαι, δὲν ἀνέβαλε τὸν καιρὸν, ἀλλὰ παρευθὺς ἐπρόσταξε νὰ ἀποκεφαλισθῇ. Ταύτην τὴν ἀπόφασιν ἀκούσας ὁ τρισόλβιος, χαρᾶς πολλῆς πλησθεὶς, ἔτρεχεν εἰς τὸν δρόμον, τῆς καταδίκης τὸν τόπον νὰ φθάσῃ μίαν ὥραν ἀρχήτερα ἀγωνιζόμενος, καὶ ζητῶν καὶ δίδων τοῖς Χριστιανοῖς τὴν συγχώρησιν. Καὶ ἦτον θαῦμα νὰ βλέπῃ κάθε ἕνας, οὔτε ἐφοβήθη, οὔτε ἐδειλίασεν, οὔτε ἡ ὄψις του ἐχάλασεν, ἀλλ' ἔτρεχε χαρούμενος, ὡς ἡ διψῶσα Δαβιτικὴ ἔλαφος. Ὅταν δὲ ἐφθασεν εἰς τὸ μέσον τῆς Ἀγορᾶς, ἀνύψωσε τὴν μαρτυρικὴν του κεφαλὴν εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐδόξασε· Δόξα σοι, Χριστέ μου Ἐσταυρωμένε, ὅπου μὲ ἤξιώσες, τὸν ἀμαρτωλὸν καὶ ἀνάξιον, νὰ φθάσω εἰς αὐτὴν τὴν μακαριανὴν ὥραν, καὶ νὰ χύσω τὸ αἷμά μου διὰ τὸ σωτήριον Ὄνομά σου. Ἐκεῖ πλησίον τοῦ ἐφώναξεν ὁ δῆμιος νὰ γονατίσῃ, καὶ παρευθὺς ἐγονάτισεν ὁ δῆμιος τὸν ἐσήκωσε, καὶ παρακατιῶν εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ εἰρημένου Βελῆ, τὰ ἴδια τοῦ ἔκαμε, καὶ προθυμίαν περισσοτέραν εἶδεν. Ἐλθόντες δὲ εἰς τὸ φαρμακίον, τὸν ἐγονάτισαν, καὶ τὸν ἐπαρακινούσαν νὰ λυπηθῇ τὴν ζωὴν του, καὶ νὰ δεχθῇ πάλιν τὴν πίστιν τους. Ὁ δὲ Μάρτυς ἐπαρακίνει τὸν δῆμιον νὰ κάμῃ τὴν ὑπηρεσίαν του μίαν ὥραν ἀρχήτερα, καὶ σκύπτοντος τοῦ Μάρτυρος, ὀρῶντες τὴν καρτερίαν του πολλοὶ τῶν Ἀγαρηνῶν, θαυμάζοντες ἔλεγον· Τοιαύτην ἀνδρίαν καὶ γενναϊότητα εἰς κἀνένα ἀνθρωπον οὐδέποτε εἶδομεν. Ὁ δὲ δῆμιος μὲ τρία κτυπήματα ἀπέτεμε τὴν ἀγίαν του κεφαλὴν καὶ γονατισμένος ὄντας κατὰ δυσμάς, ἔπεσε μετὰ τὴν ἀποτομὴν του κατὰ ἀνατολὰς, καὶ ἐβαπτίσθη ὅλον τὸ μαρτυρικόν του σῶμα ἀπὸ τοὺς ῥυάκας τοῦ θείου του αἵματος. Τὰ πλήθη δὲ τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν, ὅπου συνέδραμον εἰς τὴν παράδοξον ταύτην θεωρίαν, πάντα φόβον ἀποθέμενοι, ἔτρεξαν, ἀπὸ ἀμετρον εὐλάβειαν κινούμενοι, καὶ συνθλιβόμενοι ἤρπαζον ἀπὸ τὸ τιμιον αἷμά του, ἀπὸ τὸ ὑποκάμισόν του, καὶ ἐκοπτον δακτύλά του καὶ τρίχας, πρὸς ἀγιασμόν τους, μὲ τὰ ὅποια χριόμενοι πολλοὶ ἀσθενεῖς ἰατρεύθησαν. Καθὼς ἐγὼ τοῖς ὀφθαλμοῖς μου ἑώρακα, καὶ ταῖς ἰδίαις μου χερσίν ἐψηλάφησα (α). Ἄλλὰ καὶ δαυμονιζόμενοι ἐθεραπεύθησαν. Προσκαλεσθεῖς γάρ τις τῶν Ἰερῶν ἔχων ἕνα τῶν δακτύλων τοῦ Μάρτυρος εἰς τὸν οἶκον ἐνός

(α) Ἡμέτερος ἀνεψιὸς λαυρατάτω πυρετῇ συσχεθεὶς, ἀπόμια πίων τοῦ αἵματος τοῦ Μαρτύρου, ἐθεραπεύθη εὐθὺς, ὡς ἡ τοῦ Πέτρου πενθερὰ, διὰ τῆς ἀφῆς τοῦ Κυρίου. (Ἰωσήφ Ἰερουζαλίμ.)

ἀσθενούς, πάσχοντος ὑπὸ πνεύματος ἀναίθρητου, εὐθὺς ὅπου ἐμβήκεν ὁ Ἰερεὺς εἰς τὴν οἰκίαν, ἐφώναξεν ὁ ἀσθενὴς· Ἐκάλει, ἐκάλει τί μου ἐφέρατε τοῦ κομμένου τοῦ δακτύλου; καὶ μετὰ ταῦτα τὰ λόγια τὸν ἐτάραξε τὸ δαιμόνιον, καὶ ἐξῆλθεν. Οὕτω δοξάζει ὁ Θεὸς τοὺς αὐτὸν δοξάζοντας. Αἰσχυνέσθωσαν λοιπὸν καὶ κατεντροπιασθήτωσαν οἱ φρενοβλαβεῖς καὶ ἀνόητοι, ὅπου λέγουσιν, ὅτι οἱ ἐξωμόται, ἂν καὶ μαρτυρήσωσι, σώζονται μόνον, καὶ δὲν εἶναι Μάρτυρες Ἅγιοι. Τὰ πράγματα εἶναι φανερά. Τὰ θαύματα τοὺς μαρτυροῦσιν, ὡς Ἅγίους καὶ φίλους Χριστοῦ· καὶ αὐτοὶ αἱ φωναῶσι, ὡσάν ὅπου μυστήρια Θεοῦ δὲν γινώσκουσι (α). Σὰς λέγω ἀδελφοὶ τὴν ἀλήθειαν, ὅτι τοιαύτην κατασχύνῃν δὲν ἐδοκίμασαν ἄλλοτε, καθὼς ἐδοκίμασαν τῶρα εἰς τὴν γενναίαν ὁμολογίαν καὶ εἰς τὸ Μαρτύριον τοῦ σημερινοῦ Μάρτυρος, τὸν ὅποσον ἡ Ἀγία Τριάς ἐστεφάνωσε, καὶ μὲ τὴν εὐωδίαν τοῦ τιμίου σώματός του, καὶ μὲ τὰ θαύματα ὑπερεδόξασε. Τὴν εὐωδίαν τοῦ τιμίου λειψάνου, ἕως καὶ αὐτοὶ οἱ δυσσεβεῖς ὡσπράνθησαν. Μετὰ δὲ ὀλίγην ὥραν τῆς μακαρίας ἀποτομῆς του, τὰ ὄμματα ἠνοιγθησαν κεκλεισμένα ὄντα τῆς ἀπομηθείσης τρισόλβιας κεφαλῆς του, καὶ ἐφαίνετο ὡς ζῶσα, μὲ θυμὰ τῶν ὀρῶντων καὶ ἐκπλήξεν. Καὶ τοῦτο διὰ νὰ παραστήσῃ ὁ Κύριος, ὅτι οἱ δίκαιοι ζῶσιν εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ἂν πρὸς καιρὸν οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκλείσθησαν, ἠνοιχθησαν ὁμως διὰ νὰ βλέπωσιν ἀενάως τὸ τρισήλιον φῶς τῆς Θεότητος. Τόσον λαμπρὰ, τόσον ὠραία, τόσον λευκοκόκκινος ἐφαίνετο ἡ τιμία αὐτῆ κεφαλὴ ἐβριμένη, ὅπου οἱ ὀρῶντες ἔλεγον, ὅτι ὠμοίαζε μὲ κεφαλὴν ἀνθρώπου ὅπου ἐβγαίνει ἐκείνην τὴν ὥραν ἀπὸ λουτροῦ ἢ καὶ χρυσίως ἀρπάσας τῶν Ἰερῶν τίς (β) ἐκήδευσεν ἐν ἱερῷ τόπῳ εὐωδίαν ἐκπέμπουσαν. Τὸ δὲ τιμιον σῶμά του ἄφησαν εἰς τὸν ἴδιον τόπον ἐβριμένον τρεῖς ἡμέρας, καὶ ἐφαίνετο λευκὸν ὡσεὶ χιῶν, χωρὶς νὰ ἐξογκωθῇ ἢ νὰ πάθῃ ἄλλην κάμμιν διασθοράν. Ὑστερον δὲ ἐδόθη γνώμη παρὰ τῶν δυσσεβῶν Οὐλεμάδων, ἵνα κληθῇ ἢν τινα γνώμην ἀνέτρεψεν ὁ Προϊστάμενος τῶν πιστῶν, διὰ δόσεως οὐκ ὀλίγων χρημάτων. Ὄθεν ἔξω τοῦ κάστρου ῥιφθὲν, καὶ εἰς τινα τράφον ἐνταρμασθὲν, ἀνελόμενοι τινὲς τῶν πιστῶν διὰ νυκτὸς (γ), ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ κατέθεντο, εἰς δόξαν Πατρὸς, Υἱοῦ, καὶ Ἀγίου Πνεύματος, Ἀμήν.

(α) Ἀνάγνωσον ἀδελφεὲ μετὰ σκεψῆς τὸ ἐν τῷ Νέῳ Μαρτυρολογίῳ προσημειωθὲν, καὶ γνώσῃς ἡ χάριτά τοῦ αὐτοῦ οἰκείας χερσίν ὁ ἡμέτερος Μάρτυς.

(β) Οἱ τοῦ φιλοχριστοῦ δημογέροντος θάλλοι δι' ἐπιτροπῆς τοῦ ἐν οὐκ ὀλίγῳ φῶσι ἀνακράσαντες, εἰς τὴν Ἰερὰν Μονὴν τῶν Βαρσῶν ἀπήγαγον, καὶ δαικαλίς χερσίν ἐντὸς τῆς ἱερᾶς Ἐκκλησίας μετ' εὐλαβείας ἐκήδευσαν· ἔθα καὶ ἔως ἄρτι εὐρίσκειται.

Ὡδή ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Ιερὸν ὡς ὀλοκαύτωμα προσήνεξαι, τῷ τυθέντι Μάρτυς ὑπὲρ σου, καὶ νῦν ἐν σκηναῖς πρωτοτόκων συγχωροσατῶν, Ἄγγελοι συμπάλλεις ἐν χαρᾷ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ἡ τῶν Μαρτύρων ἐλπίς.

Σεαυτὸν ὦ χριστομάρτυς οἰκητήριον, ἄμωμον ἀπειργάσω Θεοῦ. τὴν Τριάδα γὰρ ἐν μονάδι σὺ θεολογῶν, κατήσχυνας πλάνην δυσσεβῶν, καὶ ἐσερέωσας πιστοὺς, τοὺς προσκυνοῦντας αὐτήν.

Μουσικῶς ἐν τῇ καρδίᾳ σου ἐλάλησε, Κύριος, ἡ καὶ τοῦ θείου πυρός, ἐνοικούντός σοι τὸν σπινθῆρα πλάνης τῆ σποδῶ, κρυπτόμενον ἡ- γειρε ρίπη, τοῦ θείου πνεύματος αὐτοῦ, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Αθλοφόρε τοῦ Κυρίου τῆ ἀθλήσει σου, ἠψφρανας τῶν πιστῶν τὰς ψυχὰς· τοὺς τῆς Ἄγαρ δὲ καταισχύνης ἐπλησας πολλῆς, κηρύττων Θεὸν τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἐταπεινώσας αὐτῶν τὴν ἐπὶ ἡμέρῃ ὄφρυν.

Ρωμαλέον σου τὸ φρόνημα Δημήτριε, δέδεικται καὶ τὸ λῆμα σεῖρόν· τῶν ἀπίστων γὰρ τὰς ἐφόδους πάσας ὡς ἰσὸν, ἀράχνης διέλυσας σεῖρῶς, καὶ ἀνεκέρυξας Χριστὸν τὸν τῶν πατέρων Θεόν.

Θεστοκ.

Τὸν Θεὸν ὡς τετοκυῖαν προβαλλόμεθα, Δέσποινα, προσασίαν ἡ- μῶν· τῇ δυνάμει δὲ, πεποιθότες Ἀγραντε τῇ σῆ, τροπούμεθα σίφη πονηρά, τὰ καθ' ἡμῶν τῶν ὀρατῶν καὶ ἀορατῶν ἐχθρῶν.

Ὡδή η' Ἐκ φλογός τοῖς ὄσιαις.

Υφαπλώσας προθύμως, τὴν θείαν Κάραν σου, τῷ τυράννω ἐ- θῶας ἀγαλλιώμενος· ἐκχοφον αὐτήν. Χριστῷ μόνῳ συντέταγμα· τὸν δὲ λαοπλάνον, ἀρνοῦμαι εἰς αἰῶνας.

Σεαυτὸν ὡς ἐκ βρόχου ἀνασώσάμενος, τοῦ Χριστοῦ τῇ δυνάμει Μάρτυς Δημήτριε, ἔδραμες σπουδῆ, πρὸς πηγὴν τὴν ζωήρευτον τὴν τοῦ Μαρτυρίου, ὡς ἐλαφρὸς διψῶσα.

Τῆς καλῆς καὶ γενναίας ὁμολογίας σου, τὸ σωτήριο Μάρτυς

Κυρίου κήρυγμα, ἤδρασε πιστοὺς, δυσσεβούντας ἐξέπληξεν· Ὅθεν σε τιμῶμεν, ὠδαῖς πιστοὶ καὶ ὕμνοις.

Απειλάς καὶ βασάνους σοι ἐπισείοντες, οἱ δυσώνυμοι θῆρας ἐλεῖν οὐκ ἴσχυσαν· εἶχες γὰρ σαφῶς ἐπὶ πέτραν τῆς πίστεως, τῆς ψυχῆς τὸν πύργον, σεῖρῶς ἐρηρισμένον.

Θεστοκ.

Δελεάσας ὁ ὄφρις τὴν σην προμήτορα, τὴν φθορὰν τοῖς ἀνθρώ- ποις ἐκλήροδότησεν· ἀλλ' ὁ σαρκωθεῖς, ἐξ ἀγράντων αἱμάτων σου, πάλιν εἰς τὸ πρῶτον, ἀνήγαγε Παρθένε.

Ὡδή θ' Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον.

Εὐρῶν τῶν πόνων σου νῦν τὰ ἐπαθλα, παρὰ Χριστοῦ θαυμά- των ἐκλήρωσω τὴν δύναμιν, καὶ θερμῶς ἐφίστασαι ταχὺς ἀρωγός, τοῖς ἐπικαλουμένοις πᾶσι Δημήτριε, σὲ ἐν τοῖς κινδύνοις βοήθησον καὶ ἀντιλήπτορα.

Ισχὺν καὶ κράτος ἀκαταμάχητον, καὶ πολιούχον κέκτηται σε ἡ Τρίπολις· ἐν αὐτῇ γὰρ κέχυται, τὸ αἷμα τὸ σὸν· ὅθεν καὶ ἐτησίως πανηγυρίζουσα, σοῦ τὴν θείαν μνήμην, ἱερώς ἐν σοὶ φαιδρύνεται.

Ὤδαῖς καὶ ὕμνοις ἀνευφημοῦμέν σε, καὶ τὴν σεπτὴν σου μνήμην ἐτησίως γεραίρομεν, οἱ πιστοὶ Δημήτριε, παντός πειρασμοῦ, πάσης στενοχωρίας, ἀπολυόμενοι, ταῖς πρὸς τὸν Θεόν σου ἱκεσίαις ἀξιάραστε.

Σφαλεῖς τὴν γνώμην τὸ πρὶν ὠλισθήσας, ἀλλ' ἀνωρθώθης θά- τον, καὶ ἐχθρὸν τὸν πτερίσαντα, συμπλακεῖς κατέβαλες, δυνάμει σταυροῦ· Ὅθεν ὡς στεφηφόρον σε ὑπεδέξαντο, Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, τὰ υπερκόσμια σκηνώματα.

Ηλίου δίκην ἡμῖν ἀνέτειλεν, ἡ ἱερά σου μνήμη Ἀθλοφόρε Δη- μήτριε, τοὺς πιστοὺς φωτίζουσα, ἀκτίσι φαιδραῖς, καὶ τὸ τῆς ἀσ- θείας σκότος διώκουσα, καὶ πρὸς οὐρανὸν ποδηγετοῦσα τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Θεστοκ.

Φωτὸς δοχεῖον, ἀγνὴ γεγένησαι, καὶ φωτισμοῦ καὶ χάριτος πληροῖς τοὺς ὑμνοῦντάς σε, καὶ φαιδρῶς γεραίροντάς. Διό σου καὶ νῦν,